

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 104789 Rsž 2

Novi Travnik, 10.12.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Đ. L. rođ. Lj., kći H. iz ..., zastupana po punomoćniku Hajrudinu Pokvić, advokatu iz Bugojna, protiv tuženog JU Dom zdravlja Gornji Vakuf-Uskoplje, Bistrička cesta bb., zastupan po punomoćniku Melhisi Šabić, advokatu iz Gornjeg Vakufa-Uskoplja, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 4.082,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 104789 21 Rs 2 od 05.03.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 10.12.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 104789 21 Rs 2 od 05.03.2024. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda obvezan je tuženi da tužiteljici na ime naknade za topli obrok u ukupnom iznosu od 4.082,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana dospijeca svakog pojedinačnog iznosa isplati i to:

za mjesec oktobar 2018. godine (od 22.10.2018.) iznos od 75,60 KM sa zateznom kamatom od dana 01.11.2021. godine do konačne isplate, za mjesec novembar 2018. godine iznos od 66,15 KM sa zateznom kamatom od dana 01.12.2018. godine do konačne isplate, za mjesec decembar 2018. godine iznos od 198,45 KM sa zateznom kamatom od dana 01.01.2019. godine do konačne isplate, za mjesec januar 2019. godine iznos od 198,45 KM sa zateznom kamatom od dana 01.02.2019. godine do konačne isplate, za mjesec februar 2019. godine iznos od 189,00 KM sa zateznom kamatom od dana 01.03.2019. godine do konačne isplate, za mjesec mart 2019. godine iznos od 189,00 KM sa zateznom kamatom od dana 01.04.2019. godine do konačne isplate, za mjesec april 2019. godine iznos od 160,65 KM sa zateznom kamatom od dana 01.05.2019. godine do konačne isplate, za mjesec maj 2019. godine iznos od 198,45 KM sa zateznom kamatom od dana 01.06.2019. godine do konačne isplate, za mjesec juni 2019. godine iznos od 170,10 KM sa zateznom kamatom od dana 01.07.2019. godine do konačne isplate, za mjesec juli 2019. godine iznos od 217,35 KM sa zateznom kamatom od dana 01.08.2019. godine do konačne isplate, za mjesec august 2019. godine iznos od 207,90 KM sa zateznom kamatom od dana 01.09.2019. godine do konačne isplate, za mjesec septembar 2019. godine iznos od 198,45 KM sa zateznom kamatom od dana 01.10.2019. godine do konačne isplate, za mjesec oktobar 2019. godine iznos od 217,35 KM sa zateznom kamatom od dana 01.11.2019. godine do konačne isplate, za mjesec novembar 2019. godine iznos od

189 KM sa zateznom kamatom od dana 01.12.2019. godine do konačne isplate, za mjesec decembar 2019. godine iznos od 207,90 KM sa zateznom kamatom od dana 01.01.2020. godine do konačne isplate, za mjesec januar 2020. godine iznos od 198,45 KM sa zateznom kamatom od dana 01.02.2020. godine do konačne isplate, za mjesec februar 2020. godine iznos od 189,00 KM sa zateznom kamatom od dana 01.03.2020. godine do konačne isplate, za mjesec mart 2020. godine iznos od 198,45 KM sa zateznom kamatom od dana 01.04.2020. godine do konačne isplate, za 10. (deseti) mjesec 2020. godine ukupan iznos od 198,45 KM sa zateznom kamatom od dana 01.11.2020. godine do konačne isplate, za mjesec juni 2021. godine iznos od 217,35 KM sa zateznom kamatom od dana 01.07.2021. godine do konačne isplate, za mjesec juli 2021. godine iznos od 189,00 KM sa zateznom kamatom od dana 01.08.2021. godine do konačne isplate, za mjesec august 2021. godine iznos od 207,90 KM sa zateznom kamatom od dana 01.09.2021. godine do konačne isplate.

Obavezuje se tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.410,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude tuženi je pravovremeno izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom se pobijana presuda preinači i tužbeni zahtjev tužiteljice odbije i obveže tužiteljica da tuženom nadoknadi troškove postupka u cijelosti. U žalbi ističe da je obrazloženje presude u pojedinim dijelovima nerazumljivo i kontradiktorno, tako da nisu jasni razlozi za usvajanje tužbe. Posebno naglašava da je povreda odredbi Zakona o parničnom postupku evidentna u pravcu činjenice da je rješenjem Kantonalnog suda Novi Travnik broj: 46 0 RS 104789 23 Rsž od 05.09.2023 godine prvostepenom sudu predmet vraćen u fazu glavne rasprave. Prvostepeni sud je zakazao ročište za glavnu raspravu, te znajući da je odredbama Zakona o parničnom postupku jasno definisana koncentracija dokaznog materijala na pripremnom ročištu, ignorišući prigovor punomoćnika tuženog dozvolio je tužiteljici da kao dokaz uloži dopis JU Kantonalna bolnica Zenica broj: 01-30-8122-1/23 od 22.11.2023 godine (dakle izdat nakon donošenja drugostepene oduke). U ovom slučaju postupajući sudac dozvoljava tužiteljici da preda novi dokazni materijal, ispravu koju je mogla predati u ranijem toku postupka, a znamo da je teret dokazivanja bio upravo na tužiteljici, dok isti sudac u postupku pod brojem 46 0 P 109685 22 P potpuno ignoriše zahtjev tužiteljice za pribavljanje dokaznog materijala od tuženog, nakon čega odbacuje provedbu istog navodeći da nije predložen kao dokaz na pripremnom ročištu. Pogrešna primjena materijalnog prava se ogleda u tome što je prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbe Zakona o radu, odredbe Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika - doktora medicine i stomatologije zaposlenih u zdravstvenim ustanovama SBK/ SB ("Sl. novine SBK 05/2021), te odredbe Pravilnika o radu tuženog i Ugovora o radu zaključenog između tužiteljice i tuženog. Iako je u osporenoj presudi jasno označeno da Zakonom o radu nije propisano pravo radnika na topli obrok, da pravo radnika na ishranu u toku rada - topli obrok može proizlaziti samo iz odredbi Kolektivnog ugovora, Pravilnika o radu i Ugovora o radu, prvostepeni sud u konačnosti svoju odluku temelji isključivo na činjenici da je tužiteljica u vrijeme obavljanja specijalističkog staža u Kantonalnoj bolnici Zenica imala status zaposlenika kod tuženog i da je shodno tom statusu tuženi obavezan tužiteljici osim plaće da isplati i sve druge naknade koje joj pripadaju prema pozitivnim propisima i općim aktima tuženog, među kojima je i naknada za topli obrok. Prvostepeni sud navodi da tužiteljica u Kantonalnoj bolnici Zenica nije ostvarila pravo na topli obrok, jer nije imala status

zaposlenog u označenoj ustanovi, već status lica koje je na stručnom osposobljavanju u označenoj ustanovi, ali je to pravo ostvarila zaključuje prvostepeni sud zbog statusa zaposlenika kod tuženog. Dakle imamo kontradiktoran stav i nerazumljivu tvrdnju prvostepenog suda, jer ako je zakonskim odredbama označeno da se pravo na naknade iz radnog odnosa, među kojima je i pravo na topli obrok ,ostvaruje tj. reguliše isključivo odredbama Kolektivnog ugovora, Pravilnika o radu ili Ugovora, onda je jasno da je istima definisano sljedeće: član 45. stav 1. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i radnika doktora medicine i stomatologije zaposlenih u zdravstvenim ustanovama SBK/KSB - Poslodavac je obavezan radniku obezbjediti topli obrok u roku radnog vremena, odnosno za vrijeme provedeno na radu. Označeno je preneseno i u tekst Pravilnika o radu tuženog. Ugovorom o radu zaključenim između tužiteljice i tuženog definisano je da se ostali dodatci i naknade isplaćuju shodno odredbama Pravilnika o radu tuženog. Dakle, nejasno je kako i po kom osnovu prvostepeni sud utvrđuje tužiteljici pravo na topli obrok kada je nesporno da u vrijeme, tj. u periodu za koji ista potražuje naknadu za topli obrok nije bila prisutna na radu. U navedenom periodu tužiteljica je bila na specijalizaciji u Kantonalnoj bolnici Zenica, te je uredno primala platu i naknadu za odvojeni život. Prvostepeni sud je detaljnim uvidom u dokazni materijal nesumnjivo mogao utvrditi da je u obrazloženju rješenja broj: 06-34-5039/18 od 11.10.2018. godine, izdatim od strane Federalnog ministarstva zdravlja označeno da je tužiteljica na vlastiti zahtjev upućena na specijalizaciju, odnosno da je od strane iste upućen označeni zahtjev ministarstvu, što znači da nije upućena po nalogu tuženog, kako se to pogrešno navodi na strani 8 ožalbene presude predzadnji pasus, tako da se i sa te strane isključuje bila kakva obaveza tuženog. Tuženi je sa tužiteljicom zaključio Ugovor o specijalizaciji i u tom pravcu shodno odredbama ZOO-a zasnovaobligaciono pravni odnos tokom trajanja iste, na način da se tuženi obavezao da dok traje specijalistički staž - 48 mjeseci tužiteljici isplaćuje plaću i naknadu za odvojeni život u skladu sa internim aktima tuženog, dakle nemamo definisanu obavezu isplate naknade za topli obrok koja je u ovom slučaju trebala da bude isključivo regulisana na taj način, te da snosi troškove specijalističkog staža iz tačke 4 dispozitiva rješenja (označenog kao naprijed) i troškove specijalističkog ispita. Članom 7. navedenog ugovora tužiteljica je preuzela obavezu da nakon položenog specijalističkog staža ostane u radnom odnosu kod tuženog u trajanju 4 godine, gdje će biti raspoređena na odgovarajuće radno mjesto. Odredbom člana 2. stav 3. Pravilnika o specijalizacijama i subspecijalizacijama zdravstvenih radnika FBiH ("Sl. novine FBiH broj: 75/2020) jasno je označeno da je specijalizacija i subspecijalizacija organizovani oblik sticanja teorijskog i praktičnog stručnog znanja i naučnih saznanja prema propisanom programu, dakle to je stručno osposobljavanje. Svrha ugovora o specijalizaciji doktora medicine je osposobljavanje za rad specijaliste iz određene grane medicine za koju poslodavac ili u ovom slučaju za koju se isključivo na svoju inicijativu opredijelila tužiteljica, zbog čega se troškovi koji se plaćaju po osnovu Ugovora o specijalizaciji - tj. plaća za taj period, te određene naknade na ime troškova iste, ne mogu izdvojiti i posmatrati kao naknade za obavljeni rad po ugovoru o radu. Osim toga, plaćeno odsustvo koje je ovdje jasno utvrđeno, a koje je tužiteljici odobreno zbog zaključenja Ugovora o specijalizaciji tj. u skladu sa zakonskim i podzakonskim odredbama, te aktima poslodavca u pogledu prava iz radnog odnosa ili u vezi sa radnim vremenom, smatra se periodom provedenim na radu, a to znači da radniku pripada njegova plata, dani plaćenog odsustva uračunavaju se u radni staž, ali mu ne pripada pravo na topli obrok, prevoz i druge naknade koje su vezane za prisustvo na radu. U pogledu dosuđenog obračuna kamata za pojedinačne određene iznose ističe da istom prigovara jer su kamate dosuđene počev od prvog dana u narednom mjesecu

za protekli mjesec, iako je zakonskim odredbama jasno regulisano da je poslodavac obavezan iste isplatiti radniku u roku od 30 dana, što znači da se kamata može računati tek protekom navedenog zakonskog roka za isplatu istih.

U odgovoru na žalbu tužiteljica je osporila žalbene navode tuženog i predložila da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi presuda prvostupanjskog suda.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u pobijanom dijelu, u granicama razloga iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda proizilazi da je tužiteljica zaposlenik tuženog JU Doma Zdravlja Gornji Vakuf-Uskoplje po osnovu zaključenog ugovora o radu na neodređeno radno vrijeme broj: 01-700/16 od 21.12.2016. godine i raspoređena na radno mjesto ljekar u Službi primarne zdravstvene zaštite. Tužiteljici je rješenjem Federalnog Ministarstva zdravstva broj: 06-34-5039/18 od 11.10.2018. godine odobrena specijalizacija iz oblasti oftamologije i optometrije, te istim rješenjem određeno da specijalistički staž počinje 22.10.2018. godine, da će se specijalistički staž obavljati iz pojedinih grana medicine u odgovarajućim zdravstvenim ustanovama odnosno fakultetima zdravstvenog usmjerenja koji ispunjavaju uslove iz člana 3. Pravilnika o specijalizacijama i subspecijalizacijama doktora medicine, doktora stomatologije, magistra farmacije i inženjera medicinske biohemije. Na osnovu ovog rješenja dana 18.10.2018. godine zaključen je Ugovor o specijalizaciji između tužiteljice i tuženog. Tužiteljica svoj specijalistički staž obavljala u Kantonalnoj bolnici Zenica od 22.10.2018. godine. Članom 5. navedenog Ugovora o specijalizaciji ugovoreno je da se tuženi obvezuje da će za vrijeme trajanja specijalizacije tužiteljici kao specijalizantu osigurati plaću i naknadu za odvojeni život u skladu sa Pravilnikom o radu, troškove specijalističkog staža iz tačke 4. dispozitiva rješenje o odobravanju specijalizacije, te troškove specijalističkog ispita. Tuženi je za vrijeme obavljanja specijalističkog staža u Kantonalnoj bolnici Zenica tužiteljici redovno isplaćivao plaću i naknadu za odvojeni život. Tuženi nije tužiteljici isplaćivao naknadu toplog obroka, ni nakon što se tužiteljica sa takvim zahtjevima obraćala direktoru tuženog kada joj je rečeno da joj ne pripada pravo na topli obrok, jer je isti vezan za prisustvo na radu kod tuženog.

Po nalaženju ovog suda, prvostupanjski sud u pobijanoj presudi pravilno obrazlaže da pravo na ishranu u toku rada - topli obrok nije propisano Zakonom o radu, da ovo pravo može proizilaziti samo iz odredbi granskog Kolektivnog ugovora, Pravilnika o radu tuženog i ugovora o radu, te da je odredbama Granskih kolektivnih ugovora - članom 42. stav 1. federalnog i članom 45. stav 1. kantonalnog (SBK/KSB) Granskog kolektivnog ugovora određeno da je poslodavac obavezan zaposleniku obezbijediti topli obrok u toku radnog vremena. Prvostupanjski sud nadalje u bitnom zaključuje da Kantonalna bolnica Zenica nije bila u obvezi osiguravati tužiteljici ishranu za vrijeme obavljanja specijalističkog staža u toj zdravstvenoj ustanovi, jer tužiteljica nije njen zaposlenik, već je zaposlenik tuženog JU Dom zdravlja Gornji Vakuf-Uskoplje kod kojeg za vrijeme specijalizacije ostvaruje sva prava iz radnog odnosa, pa tako i pravo na naknadu toplog obroka, koje pravo je tužiteljici zagarantirano Granskim kolektivnim ugovorima i Pravilnikom o radu tuženog, te okolnost da naknada toplog obroka nije

ugovorena Ugovorom o specijalizaciji nije od značaja za ostvarenje ovog prava po podnesenoj tužbi tužiteljice.

Ovakvo pravno stajalište prvostupanjskog suda prihvaća i ovaj sud. Dakle, za vrijeme obavljanja specijalizacije u drugoj zdravstvenoj ustanovi tužiteljici kao zaposleniku tuženog pripada pravo i na naknadu toplog obroka sukladno Granskim kolektivnim ugovorima i općim aktima tuženog.

Neosnovani su žalbeni navodi upućeni odluci o zakonskoj zateznoj kamati, jer se kamata na mjesečna novčana potraživanja iz radnog odnosa dosuđuje od dana dospjeća svakog takvog davanja počev od prvog dana u narednom mjesecu.

Kako ostali navodi žalbe nisu bili od značaja za drugačiju odluku, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tuženog kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Predsjednik vijeća
Senad Begović